

7. szám.
Február 17-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Adresz

Jupiter pluvius-hoz, a mennyei királyhoz.

Egész világ politizál,
Rendek, mágnások és Király.
(Tudniillik Pál, a „Napló“-ban)
„Úgy lesz jól! — De így lesz jobban!“
„Meg mégjobban, lásd a „Hon“-ban!“ —
S megy minden a régi nyomban.

Egész világ politizál:
„Nem kell százalék, policzaj,
Zsandár, fináncz, trafik, *stempli*.“ —
(Ezt a „Hirnök“ sem kedveli.)
S a Zuschlag, pénzünket nyeli.

Egész világ politizál,
Gőzre, vízre utat csinál,
Bankot tervez, malmot farag;
Fennen beszél a mennyi lap:
„Hitel! Pénz! Milljó! Pénzalap!“ —
S mindenki egyre rongyosabb.

Egész világ politizál, s
(A „Világ“-ot kivéve tán)

Megyét, just, ministert kíván:
„Provisorjum nem törvényes!
Se oportun, se szükséges.“ —
S a lemondott honfi: éhez.

Egész világ politizál:
„O mennyi baj! o mennyi kár!...
(Számolgat a báró-bankár.)
„Ezt helyrehozni: mennyi ár?“ —
S lassan állunkig nyöl az ár.

Egész világ politizál,
Czikket, programot ír, traktál,
Ujságot olvas, deklamál. —
Ím keblem hő fohászinál
Tollam is, *mennyei király*,
Egy extra-adreszt fabrikál;
Mellyel trónod elébe áll:
„Villámod, hagyd pihenni már!“
S óh *adj esőt*. — De most, egybe,
Hogy köszönet legyen benne.

Uzindur.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No in ismertem Rabbi Dänemarkot, a ki elmonta zsidó talmudot is o testamentumot könyv nélkül egy lilekzet alata; in ismertem tiszteledezs Bakost, a ki megtanulta könyv nélkül Tratner Karolyi Honi Vezir Kalendariumat egy szó hiba nélkül, elejítül a vigig; — in latam 1861-ben Virgilius barátomat egy alo helyiben nyolez pohar czukrozs vizet meginya, is közbe közbe beszidet tartanyi, a mitül czukrozs viz is publikum elparologta; de olyat se nem latam, se nem halotam többet mint a csütörtökön a mit Gyuri barátom elbeszülte országgyűlésen valaszfelirat alkalmazatosagaval, mert olyan mig nem volt soha. Elkészte februar 15-dikin regel 11 orajakor, is ugyan az nap három fertaly tizenketőre volt, mikor elvigezte csak első punktumot. Is ha elnök meg nem alitya napot az égen, mint etzer Josue, kinyszeritete volna ez a beszid astronomusokat, hogy mai napot kitolgyanak enyihany oracskaival. Olyan beszid volt az, hogy aszt egy ember mig csag meghalanyi sem elegendő; in szomszidomal ugy egyeszttem meg, hogy „te fogd a periodus elejít, in majd fogok a hatulyat:“ mig ugy se nem birtunk aszt magunknak megtartanyi. Kit ember kiterjesztett karval nem kipezs egyet altalirnyi mondatokbul, ojan nagy azoknak dia-

meterje, had mig periphéria! — Stenographusok egymazsutana potyogtak le ájtultan faratsagnak miata, is szerencsitlen bicsi referensek, a kik nem tutak mondatokbul kivonatokat csinyalnyi, felakartak magukat akasztanyi, de nem volt hova, a mit sajnalok (t. i. hogy nem tutak kivonatot csinyalnyi.) Országgyűlis háromszor filbeszakította magat, engedelmet kirve szonok urtul, hogy halgatosag kipihenhesse magat; harmatzor izs ujult erővel hozafogtunk halgatasához, is utojara izs nekűnek kelete atengenyi csatatirt: szonok marata gyűsztes.

Mosd szandikoznak revanzsot anyi neki. Edig 89 orator van feljegyezve, a ki fogja szolanyi adreshhez pro is contra.

Ha az mindenik megfelel minden periodusra, a mit Gyuri barátom monta, is azutan osztan elenfil megind ara mind visszafeleli, akkor költsönöz discussio geometricus propositioban növekedvin, kikalkulaltam, hogy Krisztus urunknak utana 1997-dik esztendőben, szűret utan fogunk megirnya adresh felküldisinek hatarnapjat, a kit izs hogy irhesük meg jo egisigben, szivembül ohajtok.

Alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Pesti levelezések egy bécsi lap számára.

Jelen voltam azon az ülésen, melyen a mágások elhatározták, hogy nekik is külön adreshük legyen. Természetes is! Annak, a ki „méltóságos,“ más adreshel kell birni, mint annak, a ki csak „tekintetes.“ A főrend (die Haupt Ordnung) csak nem élhet azokkal a kifejezésekkel, a mikkel a képviselők (Gesichter herumtragende.)

Legtöbb vita folyt a felett, hogy miféle nyelven legyen szerkesztve a külön adresh. A főpapok azt kívánták, legyen diákul, hogy a publikum ne értse; a főispánok azt szerették volna, legyen németül, hogy ne kelljen nekik azt még a környezetük számára lefordíttatni; a sportsmanek azt követelték, legyen angolul, hogy a jockeyk is megértsék; végre aztán megállapodtak abban, hogy mágás nyelven lesz írva, a mit csak a beavatottak értenek.

E czélből harmincz tagu commissió válasz-

tatt meg, az adresh kidolgozására. Hogyan működjék a harminczas bizottmány? — az iránt még eltérők a vélemények. Vannak, a kik azt hiszik, hogy majd szereznek egy olyan kis háromlábú asztalkát, a minőket az asztaltánczoltatás korszakából ismertünk, s arra ráteszik a kezeiket, az aztán magától leírja az egész adreshet. Mások pedig abban a véleményben vannak, hogy mind a harminczan le fogják írni egy-egy skártétára, a mit legjobbnak találnak, s azokat az elnök ostyával egymáshoz ragasztva, összeállítja belőlük az adreshet.

Volt szerencsém eddigelé, irányadó körökben, e külön adreshet alkotandó, de nem a 30-as bizottmánytól eredő eszmevázolatokba bepillantatni, és sietek azokat, minthogy még titok, közönség elé hozni.

Alinea 1. *Közös ügyeknek* ismertetnek el: a szép hölgyek 16 évtől 30-ig, — 30-tól 50 évig *personál unió*, azon tul aztán a *real unió*.

Alinea 2. Ellenben követeltetik a külön vált, önálló és autonom, mind Bécestől, mind a birodalom többi örökös tartományaitól elkülönített és törvényesen biztosított saját önkormányzatu felelős és független magyar *lóverseny* Pesten: melynek statutumai nulli alio regno sint obnoxia; évenként kétszer összehívandó országgyűléssel a Rákoson.

Alinea 3. Nehogy azonban a fentebbi pont elkülönzési vágyakat látszassék elárulni, hozzátéteik, miszerint mind a pesti, mind a bécsi lóversenyeken a birodalom mindkét része képviseltetni fogja magát *regnicolaris deputatiók* által, félvér és telivér küldöttek képében s fentartandja a legtökéletesebb *paritas* elvét, azon *alternatio* mellett, hogy egyik esztendőben a magyar telivérek Bécsben, másik esztendőben a német telivérek Pesten nyerjék el a handicapot, — ha tudniillik hozzájuthatnak.

Alinea 4. A mi az ország integritását illeti, az, hogy Erdély, Horvátország és Fiume visszacsatlakozzanak, nem olyan főkérdés: mint az, hogy számtalanoknak, kik az országot realiter bírják, területi itegritása a gonosz jebuzeus hitelvezők által megtámadtatott, s azokból egymáshoz tartozó részek elexequáltattak, a kikre nézve is nagyon kívánatos volna a *restitutio in integrum* és a *status quo ante* elveinek gyakorlatba vétele.

Alinea 5. A fentebbi ponthoz, mint amedemant ragasztassék a zsidó emancipatio, de oly szövegezéssel, hogy szükség esetén a zsidók *alul való emancipáltatásnak* is lehessen magyarázni.

Alinea 6. Nemzetiségi tekintetben hajlandók vagyunk azon concessiora, hogy a „wallach“ mind hátsának, mind rudasnak egyformán becültsessék.

Alinea 7. Minthogy a szabadelvtü koreszméket felfogva, nem akarjuk, hogy rangkülönbségek legyenek közöttünk, melyek embert és embert megkülönböztetnek: kívánjuk, hogy a a bárók és grófok, eddigi czimeiket elhagyva, ezennel egyszerően hercegeknek neveztessenek.

Alinea 8. Hogy pedig az ezen dolgok fölötti határozások az alsó táblával mentül nagyobb egyetértésben menjenek végbe; bizassanak meg azon *mixta deputatiók*, melyek vasárnaponkint mind a két ház részéről különben is együtt szoktak tanácskozni az „*arany horgony*“-ban; remé-

nyeink ez aranyos jelképében. Ők azt ott majd jól kifőzik.

Alinea utolsó. És ha ott eként egy közös ezél iránt fellelkesülnünk sikerülend, bátran szembeszállunk aztán akár a *fél világgal!* (Demimonde?)

Ezeket sikerült hirtelenében kikapnom a többek által ajánlott tervezetből; nem tudom azonban, hogy épen ez lesz-e az, a mi tárgyalatni fog. Nem szeretnék valótlanságokat mondani, s hajlandó vagyok hinni, hogy a ki ezt velem közölte, csak tréfált.

Wilhelm Lügewakker.

Borkorcsolyák.

X. város híres volt K. nevezetü, magát szörnyü tudósnek képzelö tanárról.

Egyszer a tanári kar s egyik tagtársuk tiszteletére lakomát ada. A fölköszöntések sorra jártak.

Nagy komolyan föláll G. G. a környékben első latinságáról ismeretes férfiut.

„Te — mondá K.-hoz fordulva, ki megjegyzendö, hogy a természettudományokat adta elő, — te, ki tudod, hogy miként alakult, képzödött és fejlődött nemcsak földünk, de az összes világegyetem, a ki tudod, miként lettek a tengernek halai, a légnak urai, és minden csúszómászó állatok e földön; = te a ki nem eléged meg a jelentkező dolgokat, hanem azt vizsgálod, miképen jelentkeznek igy, mond meg nekem, miért kanyarodik a komló balra és a paszuly jobbra? —

A tudóst, kit alap nélküli tudománya végleletkeg viit, ez uttal cserben hagyta tudománya.

X. városi követjelölt M. J. csupán azon okból nem választatott meg országos képviselőnek: mivel a K. városi plebános szakácsnéja *B. embere* volt, s mellette korteskedvén, — több votumot is megszedített, kik szavazásra elmentek; — „példa itt Delila, a kinek a nyila Sámsonit megvakította.“ —

Később a választás után vizitre jött barátjához, igy szölt a plebános úr:

Reverendissime barátom! *ha ő az én üszömön nem szántott volna, a mi mesénket el nem találta volna.* —

A német sógor meghivatott egy magyar lakodalomba, és a magyar vendégszeretennél fogva az előtánczossággal megkináltatott, — ki azt el nem fogadván, igy felele: magyar tánczolj te elő, majd én húzatom, — mert máskép, ha most jó kedvünk van is, meg nem egyezhetünk.

Az udvari bálban.

Gróf Szanaszétlaky. Hát már te is tudol magyarul?
 Báró Ottkinnjárth. Tudom.
 Gr. Sz. Látok.

A Situációhoz.

Szól a hentes: „óh mi kín,
 Ujra kísért a trichin!
 A jobb oldal és baloldal:
 Jó szalonna, hurka, sódar
 Nem kell immár senkinek.
 Óh átkozott trichinek!
 Mátol fogva töletek
 Ugyan én se fizetek
 Több fogyasztási adót:
 Sutba vágom a taglómat,

Felcsapok fényképirónak —
 Atelier lesz a bolt.“ —

Lessük meg Agglanti Lórit,
 A mint épen zúgolódik:
 „Farsanghosszat bálból bálba:
 S férfi nem jut a díjába!
 Gáznál a szeplőm se látszik:
 S nem bájolom el a Náczit!
 A ruhám se' volna kurta:
 S nem akad meg benne Gyurka! —

Furcsa kívánság.

N. M. De már hogy is kívánhatod azt, hogy járjon mindegyikünk a maga lábán; mikor az enyimek olyan roszak, a tieid meg olyan jók!

Hajh, mi haszna a sok csárdás,
Hogyha fõm csak egyre pártás!
Harmincz év a vállamon:
S nevem mégis hajadon!"

„Hölgyeim és uraim!“
— Baborczy így, — „hát a Prim
Kiszorult már Portugalba, —
Aprilisig élve-halva
Megkerítik moderados:
Akkor oszt nem akadályoz
Elindulni, gyors waggonba,
Kéjuzazni Spanyolhonba.“

Voksi haza tart mogorván,
S gondolkodik, ilyenformán:
Ejnye, no, kis hija volt,
Hogy a ház nem igazolt.
Csak ne szedtek vón' ugy ránczba...
„Ugy jutott — mondák — a házba,
Mint akolba jár az orv:
Menjen — á la Meyendorff.“

P—s U—u.

Pedig csak két pintet ittam.

(Napló töredék.)

Mikor az újépületben gyakorlám a nemes szakács mesterséget, a melyért principális ur olyan szépen megdicsért, rendesen odatévelyedett pásztoremberek, katonáskodott, vagy valamely tiszta mesterséget üző iparos legények közül választottam kuktát, a konyhai közönségesebb munkák végzésére.

Valamennyi kuktám között legügyesebb és legkedveltebb emberem volt Péter, egy dömsödi születésű kiszolgált huszár és kitanult molnár mesterember.

Az én Péterem meg is érdemlette, hogy szeressem és megbecsüljem, mert igen tiszta, ügyes, józan, reguláris kukta volt, s ha a szükség egyszer-másszor úgy hozta magával, gyönyörű posta expeditori talentommal is ékeskedett; s szükségtelenül soha se látatlankodott, és soha se kellett keresni, mikor szükség volt rá.

Egyszer még is megesett, hogy mikor már nagyon szükséges lett volna a gombócba való zsemlyét és szalonnát aprítani, Péter még nem volt jelen, s egyik szobatársamat ki kelle küldenem recognoscirozni, hogy vajjon melyik democratiai casinóban ütötte fel tanyáját; és Péter csakhamar fel lön fedezve a nro 39 ben, s berukkolt a konyhába, suberdatiós állást foglalva és engedelmet kérve, hogy egy kicsit elkésett.

— Elég baj az Péter, s nem is maradhat büntetés nélkül, — már most csak húzzon egyet szaporán abból a kannából, azután atakirozza meg azt a zsemlye halomot, s aprítsa össze huszárosan, mintha csupa vasas francia volna.

— Mög lösz; köszönöm alássan.

(A kép természetesebb kiegészítéséül nem árt tudni, hogy a nyári hő napokban szakács uram egy cylinderkét tartott rendesen egy kanna fris vízbe behűtve, amelyből nem csak ő maga szokta a szomját oltogatni, de Pétert is megkínálta, s a kosztosok közül is a confidencebb jó barátok „mint a szép híves patakra a szarvas” el-el kívánkoznak.)

Péter az ilyen kínálással soha sem élt vissza, de nem is vetette meg soha.

Most azonban nem ment a hűtő felé, hanem egyenesen a zsemlye-halom ellen intézett rohamot, egy nagy konyhakést köszörülve acéljával.

Én azt gondolám, hogy talán a késés miatt elpu-deálta magát, azért nem iszik, újra neki akartam biztatni, s amint rátekinték, szemembe tünt, hogy Péter gazda arca szokottnál ragyogóbb és pirosabb.

— Talán valakinek a nevenapját tartják a nro 39-ben Péter?

— Talán tetszett rajtam valamit észrevönni? kérde Péter somolyogva.

— Csak egy kicsit pirosabb színben van, mint rendesen szokott lenni.

— A bizony egy kis fogadásbul történt, — monda Péter.

— Fogadásbul? Nem értem hogyan pirosodhatik meg az ember fogadásbul.

— Azt pedig könnyű lösz mögérteni. Hát úgy történt, hogy ammint a 39-ben pipázgattam, arról disputált össze két *czuavaksz* (a legközelebb behozott szaporodás czíme volt,) hogy nincs olyan embör, aki egy *pint bort egy hajtásra* mög tudna inni olyan *szük torkú savanyú vizes üveg*ből. — Én is bele szoltam utoljára, s az egyik, — egy solymári vagy hova való sváb gazdaömbör fia mindjárt azzal felelt, hogy *fogadjunk egy pöngöbe*.

— Gyere no! itt a pöngö, szürd ki te is; hol a pint bor?! S a legény nagy örömmel kitötte a pöngöt, mert bizonyosnak hitte, hogy elviszi vele az enyimöt, azután hamar elküldött egy ordinanczot két pint borért, az egyiket előre áldomásnak szánta, nevetve mondván, hogy kitelik az a Pétör bácsi pöngöjéből.

Az ordinancz hamar mögérközött a borral, én kivöttem a pipát a számból, mögtörültem a bajuszomat amint illik, oda nyomtam a pintöst, s le se vöttem, még ki nem kotyogott belöle egy csöppig. A sváb györök csak nézött, a többiek nevettek, én mög letöttem az asztalra az üres üvegöt, s eltöttem a *két pöngöt*.

— Ejnye kutyamája Pétere, így már kezdem érteni, hogyan pirosodhatik meg az ember fogadásbul.

— De nem addig van ám! monda neki vidulva Péter, látván hogy nekem is tetszik a virtusa.

— Hát meddig?

— Hát a sógor szeretne volna visszanyerni a forintját, s aszonta, hogy fogadjunk még egy pintre, újra egy pöngöbe. Nem bánom, itt a pöngö, szürd ki te is; azzal fogtam az áldomásnak valót, s azt is tisztességösen beszippantottam egy hajtásra, utolsó csöppig, s újra zsebre töttem a két pöngöt. Akkor aztán még jobban kaczagtak, a sógor még nagyobbban rám düllesztötte a szömit, én mög azt mondtam neki, hogy: ha sajnárod a két pöngöt, visszanyerhetöd; fogadjunk még egy pintre két pöngöbe. De nem akart, s a tisztösség úgy parancsolta, hogy már most én hozassak áldomást; még azt is mög köllött költnom, azért késtem el egy keveset.

Ezek hallatára én még jobban megértettem, hogyan pirosodik meg az ember fogadásbul; Péternek pedig legkisebb baja se volt, azon az élénk pirosságon kívül, s úgy vágta azt a zsemlyét, mintha olyan ellenség lett volna elötte, a kit a huszár legjobban szeret aprítani.

Piros Pista.

Nyelvtudomány.

„Tudok ám már diákul tátele,“ dicsekszik a zsidógyerek apjának hazajövet iskolából, majd meglátja ha tüsszenteni fog. A mint egyszer Izsák gazdára rájött a tüsszentés, előrukkol a fiú tudományával s ráhőszött: „konthukhat sanitháti!“ rájött a mámira is a tüsszentés, a fiu elmondá hasonlóképen mondókáját, de Izsák nagy bölcsen megtanítá fiát, hogy a mikor a mámi tüsszent, nem szabad mondania sanitháti, hanem sanimámi.

Kérdés Kakas Márton urhoz.

Mit referált Tallérossy ur az első udvari bálból azon meghívottak lelkei felől, kik már jó régen meghaltak mint: Sarlay k. t. ülnök, gr. Csáky István és b. Nyári Antalné? —

Valami a bolond estélyből.

Egy fehér férfidomino megszólitván egy helybeli fogorvost következő párbeszéd csapta meg füleimet: Dno. Te Doctor, nagyon fáj a fogam, Dr. sajnállak. Dno. Nem gyógyítanád meg. Dr. Szívesen, mértne? Dno. Ej te nem értesz ahhoz, nincs hozzád bizalmam. Dr. Tán azért, mert nem vagyok barom orvos?

Mint egy futó álomképet..

Mint egy futó álomképet
Egyszer láttalak csak téged,
Csak egy rövid pillanatra,
Este háromnegyed hatra.

De e pillanattól kezdve
Nyúgodalmam el volt vesztve;
A szenvedély üzött, hajtott,
Hogy még egyszer lássam arczod.

Sárba' jártam, börig áztam; —
Kerestelek a színházban,
A zártszéken, páholyokban,
De te csak nem voltál ottan.

B-dur, C-dur, quintett, quartett..
Bejártam minden koncertet,
Fülem dobja majd szét mállott,
De te lányka nem voltál ott!

Söt még a templomokban is,
Kerestelek te kis hamis;
Váczi utczán, dunaparton,
Csipkeboltban, utzasarkon.

Végre végre fölleletek
Ott, a hol nem kerestelek:
Étteremben, sötét zúgban
Mint debardört a redoutban.

K—l J—s.

A gyönyörű május hóban.

A gyönyörű május hóban
Midön jön a gólya, fecske,
Akkor jöttél vala hozzám
Feleségül szép menyecske.

És a szép Augusztus hóban
Midön mén a gólya fecske,
Akkor szöktem meg mellőled,
Gyönyörűséges menyecske.

K—l J—s.

Túl tesz a tojás a tyúkon.

Itt Pesten inaskodik palócziából egy kis fiú, anyja feljövén meglátogatni őt, elmentek egyet járkálni a városban; szörnyű mód báméskodott minden az aszszony annyira, hogy alig győzte nógatni a fia a tovább haladásra. A mint a dunaparti vigadó elébe kerülnek, felkiált az anyyok: „Jaj de szeep templom eedes fiam!“ „Ejnye eedes anyám, hát nem látja, hogy kocsmá van benne,“ válaszolt kurtán a megbotránkozott kis palóc.

Anagramma.

Pápán 1827-ben ref. püspökavatási ünnepély történt, hol közlő is parányalakban mint auscultans jelen volt.

A tatai esperes (jelenleg püspök) Nagy Mihály ur mint diadalmas vezérszónok végezvén remek beszédét, utána idősb Báthory Gábor püspök lépett a szószékre, b eigatólágg arról értekezvén: ugyan mi lehet oka, hogy isten ama méltóságos, de egyszersmind igen nehéz, terhes hivatalt a püspökséget nem angyalokra, hanem emberekre bizta? Azért ugymond, mivel az angyalok jó, alkalmas és hasznos püspökök nem lettek volna.

A következő diszebédén Sebestyén Gábor kérdi B. G-t: hát az előtte lelépett esperes, nem jó, alkalmas és hasznos vinczellér az Ur szölejében?

De söt igen diadalmas szónok, válaszolt B. G.

Lám ő pedig, viszonzá S. G., angyal, még pedig nem is nő-, hanem „him-angyal“ (= Nagy Mihály.)

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Nesze valami, de ne fogd meg.

— — (Hát Duseket, a magyar pénzügyministert miért nyugdíjazták épen e pillanatban, a mikor a miniszterek kinevezését várjuk?) — Alkalmasint azért, mert úgy vélekednek, hogy magyar pénzügyministerre *nincs szükség*, vagy ha van is, de nem adnak.

— — (Hallotta kend **-nak a beszédét az országgyűlésen?) Hallottam. Nagyszerű volt. (Én csak az emlékező tehetségét bámulom.) Én meg csak az elfeledő tehetségét.

— — Érdekes lesz elnézni, hogy azok, a kik eddig deákabbak voltak Deáknál; s mindig Deákot vallották *mesterüknek*, most hogy fordulnak ellene, s kezdik Deákot a saját deákjai tanítani.

— — (Mik azok a trichinek, a mikkel olyan nagyon ijesztgetik az embereket.) Olyan § forma állatok, a mik a disznóhusban vannak. (Hát hogy kerültek azok oda?) Tudod, azokon a helyeken annyi a paragraphus, hogy még a disznókat is azzal hizlalják. (Attól hát mink nem félhetünk, mert nálunk azt a *kutya sem eszi meg*.)

— — Ezek aztán az okos emberek, ezek a kannibálók! Most olvasom, hogy Afrikában egyik ország népe meghódította a másikat, s aztán kiválogatták a meghódítottak közül a legokosabb és legtekintélyesebb háromszáz férfit, elvitték őket a fővárosukba; ott pompás bankettet rendeztek a számukra; s azon a banketten mind a háromszázat — megették. (No ezek legalább egyszer mindenkorra gondoskodtak a *bekebelezésről*.) És a leg-szorosabb reálunióról.

— — (A bolondok estélyén minden németül ment a pesti vigadóban, Magyarország közepében.) Ne bánts! Hisz épen ez az egy szolgál *mentségükre*.

Országgyűlési epigrammák.

Egy „jobb“ szónokra.

Pártolod a választ s *magyarázod* a mi *világos!*
Nappal gyűjtsz lámpát s azt véled látni fog a vak,
Sok szépet mondál, kár hogy nagy része csalódás.

Egy még „jobb“ szónokra.

Mig a *jobb* oldal lesi a hatást:
A *bal* nem győzi már az ásitást.

Sziporka.

— — Voltál az orvos-segélyző bálban?
— Melyikben?
— Úgy tudom, hogy csak egy volt.
— Én meg azt hiszem, hogy minden bál orvos-segélyző bál.

Számtani feladvány.

Ha gróf X. hat sorbul álló beszédét háromnapos tanulás után is a szomszédja hátára tűzött írásból olvassa le, mennyi idő volna neki elégséges, hogy Bartal György csütörtöki beszédét egy szó hiba nélkül úgy elmondja könyv nélkül.

Statistika.

Egy anglus kiszámította, hogy a csütörtöki országgyűlési beszédnek egyetlen egy mondata, mely így kezdődik, hogy „hisz uraim,“ s végződik azon, hogy „elenyészteni képesek“ 276 szóbul áll, s 2092 betűt tartalmaz.

Egy szakácsné emlékkönyvébe.

Két szent ereklyét bírok
A mit emlékül adál:
Egy dús fűrt az hajadból,
S a spájból egy kolbász szál.

Szurkos.

Egy szép szobalányhoz.

Szeress Lizim!
S ha epeszt a szerelem
Szedd össze az ezüstneműt,
Szökjünk meg az éjjelen. —

Jean privadiener.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Földk.*